

[Vanggaard.]

Der paalægges jo ogsaa Arbejderne, Fagfor-
eningsarbejderne, saa mange Byrder af
organisationsmæssig Art, at der jo ikke skal
megen Lettelse til, for at et lille Beløb som
dette kan indvindes. Jeg tror ikke, det kan
være nogen afgørende Hindring for Tankens
Fremme, og jeg vil inderligt haabe, at vi
nu maa kunne skride til en Løsning af denne
Sag. Men som sagt, saaledes som Forholdet
nu er kommet til at ligge, tror jeg væsentlig,
vi maa tage det op som en selvstændig Op-
gave, en Forsikring, der supplerer den sociale
Lovgivning, vi har, men dog med Henblik
paa en Aflastning af Kommunernes Part af
Alderdomsforsørgelsen.

Vagn Bro: Jeg maa ligesom den
ærede sidste Taler udtrykke min Glæde
over, at vi nu, efter saa lange Forhand-
linger rundt omkring i Befolkningen og
ogsaa i de nedsatte Kommissioner, er
kommet dertil, at vi faar Lejlighed til at
drøfte denne Sag. Jeg har den Anskuelse,
at det er bedst at faa en Ordning ad For-
sikringsvejen med Henblik paa, at en stor
Del af Befolkningen vil komme i vanskelige
økonomiske Kaar, naar de bliver gamle,
eller at det dog i hvert Fald vil være af stor
samfundsmæssig Betydning, at der er sikret
dem et vist Beløb, naar de bliver gamle,
bl. a. af den Grund, at de da vil være i Stand
til at overlevere de Produktionsmidler, som
de selv har benyttet, og som nu deres Børn
skal benytte, nogenlunde vederlagsfrit til
den kommende Slægt, medens de selv i det
væsentlige er sikrede.

Jeg maa derfor ogsaa sige til det
ærede Medlem Hr. Holdgaard, som i Gaar
følte sig foranlediget til flere Gange at
fremhæve mit Synspunkt med Henblik
paa denne Forsikringstanke, at jeg maa
gaa ud fra, at naar han gjorde dette, var
det, med det Standpunkt han indtager til
det foreliggende Forslag og til Tanken i
Almindelighed, ikke for at give mig nogen
Ros, og da maa jeg sige, at jeg for mit
Vedkommende opfatter det Standpunkt,
jeg indtager, som værende ikke alene det
bedste, men som i Virkeligheden havende
Tilslutning ogsaa i langt, langt flere Lejre
end dem, man kan betegne som hørende
ind under det konservative Folkeparti og
Venstres Partirammer. Jeg maa dog i
den Anledning minde om, at jeg har ud-
førligt gjort Rede for mit Standpunkt og
for de Forslag, som er fremsat, ovre i den
Del af Landet, som jeg er Repræsentant
for, og jeg mindes da, at et ikke helt ringe
udbredt Blad, som har nøje Tilslutning

til det ærede Medlem, fandt den Tanke
overmaade tiltalende. Det paagældende
Blad fandt ikke, at man skulde gaa frem
ad den Vej, som jeg vilde finde var en god
Retningslinie, nemlig den, som er skitseret
af Jensen-Sønderup, men at man snarere
skulde gaa frem ad den Vej, som er skit-
seret af Professor Sindballe. Jeg for mit
Vedkommende kan dertil kun sige, at jeg
skal ikke, heller ikke i disse Bemærk-
ninger, stille mig enten paa det ene eller
andet Forslag, men vil blot finde, at Tiden
er inde til at drøfte disse, saaledes at selve
Forsikringstanken, som for mig er det af-
gørende, i større Udstrækning kommer til
at faa fastere Form. Derfor vil jeg sige til
det ærede Medlem, at jeg har nu den Tro,
at ogsaa mange indenfor de Lejre, han
repræsenterer, i Virkeligheden ser hen til
Forslag af den Art, som her er Tale om,
med overmaade megen Sympati, idet de
netop lægger Vægt paa, at man baade
skal sikre sig selv og værne sig mod paa-
kommende Ulykkestilfælde af den ene eller
anden Art, saaledes at man som politisk
frie Borgere i Samfundet faar Mulighed for
gennem en saadan Ordning ogsaa at sikre
sig økonomisk.

Jeg maa endelig føje hertil ogsaa den
Bemærkning til det ærede Medlem, at han
eller i alt Fald hans Parti ellers plejer at
lytte ogsaa til Røster, der kommer ude
fra andre Lande, at man ikke betragter
det, vi selv har her paa Bjerget, som det
ene afgørende, men ogsaa har Forstaaelsen
af, at der er gaaet dybtgaaende Under-
søgelser forud for de Forslag, der i frem-
mede, større eller mindre Lande, har
været fremme. Det kan da ikke nægtes,
at den Tanke, som vi altsaa drøfter her
nu — vi kan sige: noget bagefter andre
Lande — i en Række Lande rundt omkring
os ikke alene er blevet forhandlet i Rigs-
dagen, men virkelig er blevet til positive
Love, som enten staar for deres Gennem-
førelse i Praksis eller er i fuld Kraft. Jeg
maa med Henblik paa nogle af de Vanske-
ligheder, der blev omtalt af det ærede
Medlem Hr. Vanggaard, navnlig lægge
Vægten paa, at man i Tyskland har fortsat
ad disse Veje. Det, man i Dagene efter
Krigen gjorde opmærksom paa, at der
bl. a. var det farlige i Opsparingstanken,
i Tanken om denne Forsikringsfond, at
det hele brast, naar Krigen kom over
Landene, hvor Pengene gik ned eller intet
blev til, har ikke afskrækket vor store
sydlige Nabo fra at fortsætte ad samme
Vej. Dette sker, efter hvad jeg kan for-
staa, netop ud fra den Betragtning, at